



Κείμενο: Αντώνης Κουσουνάδης  
Φωτογραφίες: Αντώνης Νικολόπουλος  
Δημήτρης Χριστόπουλος

Πρώτη Σεπτέμβρη. Το ξωκλήσι του Άι Λάζαρου μου χάριζε πάντα τη τελευταία ευκαιρία για να ξαποστάσω, στη προσπάθειά μου να πατήσω την ανεμοδαρμένη κορφή. Ακουμπώ στη πόρτα της μικρής κάτασπρης εκκλησίας και αγναντεύω ψηλά το μονοπάτι με το πετρώδες και σαθρό έδαφος που οδηγεί στη κατοικιά. Εκείνου και νιώθω δέος μήπως τον συναντήσω απρόσκλητος εκεί πάνω. Η εξώθυρα ανοίγει και με καλωσορίζει στο φορτισμένο συναισθηματικά χώρο της πέτρινης εκκλησίας. Εδώ το καντήλι δεν σβήνει ποτέ και συμβάλλω και εγώ σ' αυτό, προσθέτοντας με προσοχή λίγο λαδάκι. Ξεγελώ τον εαυτό μου, ξεκλέβοντας ακόμη μερικές ανάσες και προσπαθώ να συγκεντρώσω τις δυνάμεις μου για το τελικό κομμάτι της ανάβασης.

Τ Α Ε Ι Δ Ι Α Π Ε Ρ Ι Π Ε Τ Ε Ι Α Σ

# Διάπλους Κυκλάδων

ΜΕ ΙΣΤΙΟΣΑΝΙΔΑ !!!

Βρίσκομαι στην πατρίδα μου την Τήνο, στο πιο ψηλό βουνό της, τον “Τσικνιά”. Υποπτεύομαι ότι το κτίσμα αυτό δεν βρίσκεται εδώ, κάτω από τα άγρια μυτίκια του βουνού, για να τιμήσει μόνο τον Άγιο, αλλά μάλλον για να εξευμενίσει την οργή ενός άλλου θεού, του Αϊόλου.

Μόνο αν κάποιος βρεθεί εδώ, σ’αυτή τη μύτη του Αιγαιοπελαγίτικου ανάγλυφου, μπορεί να συνειδητοποιήσει την αγριότητα των ανέμων που απ’ τ’ ασκί του ξεφεύγουν, χιλιάδες χρόνια τώρα, για να τσακίσουν καράβια κι ανθρώπους που τολμούν να περάσουν απ’τη θάλασσα που γλύφει αυτό το βουνό.

Όμως είμαι τυχερός. Ο αδιαφιλονίκητος αφέντης των Κυκλάδων, ο Αϊόλος, ευτυχώς τώρα λείπει από εδώ. Είμαι πια πολύ ψηλά και τον βλέπω να παλεύει με έναν μανιασμένο Πουνέντη που του ξέφυγε, κατά κει στη θάλασσα της Νάξου. Έτσι λοιπόν, μπορώ τώρα να πραγματοποιήσω το σκοπό της επίσκεψής μου στο σπίτι του και να του αφήσω το ανάθημά μου, παρακαλώντας τον να φανεί ευνοϊκός κατά τη διάρκεια της αποστολής που πρόκειται να συμμετάσχω από την επόμενη μέρα με αφετηρία τη θάλασσα γύρω από το ναό του Ποσειδώνα, το Σούνιο. Άλλωστε, ό,τι κι αν συμβεί από δω και ‘μπρος, εξαρτάται κυρίως απ’αυτόν!

## Μια διαφορετική “υγρή” εμπειρία

**ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ ΑΚΟΥΓΕ** στο όνομα “Διάπλους Κυκλάδων” με ιστιοσανίδα ή κοινώς “γουνίτσερφιν”.

Αρκετές μέρες νωρίτερα όταν προσκλήθηκα να βοηθήσω και εγώ ,ενημερώθηκα για τους στόχους, τα μέσα και το ανθρώπινο δυναμικό της αποστολής.

Στόχος μας να ταξιδέψουμε σε όσο το δυνατόν περισσότερα νησιά των Κυκλάδων με δυο ιστιοσανίδες και τρία φουσκωτά σκάφη που θα υποστήριζαν τις ανάγκες των “γενναίων” αθλητών που θα τολμούσαν να τα βάλουν με τα καθόλου φιλόξενα νερά του Αιγαίου. Κι όλα αυτά σε έξι το πολύ μέρες. Αυτό ήταν το χρονικό περιθώριο που είχε αρχικά καθοριστεί.

Ο **Γιάννης Παπασπύρου**, κορυφαίος αθλητής ιστιοσανίδας αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα, με

ατέλειωτες ώρες πάνω στα σκάφη του, έχει κάνει τη σανίδα του κυριολεκτικά προέκταση του κορμού του. Σοβαρός και υπεύθυνος, παρουσιάστηκε ως η καταλληλότερη επιλογή και δέχτηκε με ενθουσιασμό τη πρόκλησή μας. Μαζί του, ο μόνιμος πια κάτοικος Πάρου, **Ξαβιέ Χαρίτου**. Παλιός, δεινός ιστιοπλόος και αθλητής με ικανότητες, θα μας βοηθούσε ιδιαίτερα με τη γνώση και τις εμπειρίες του στα νερά του Αιγαίου.

Η επιλογή του εξοπλισμού τους ήταν άριστη, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων, με σκάφη που θα μας έβγαζαν ασπροπρόσωπους , όχι μόνο στα φουρτουνιασμένα κύματα , αλλά και στις γαλήνιες θάλασσες (τον επιιάτη κάθε σερφίστα, όπως γρήγορα ανακάλυψα).

Οι υπόλοιποι δεν βρισκόμασταν μαζί για πρώτη φορά. Ομάδα δεμένη και δοκιμασμένη, αποτελούσε εγγύηση για ένα επιτυχημένο αποτέλεσμα. Ο **Κώστας Λίγκας**, που είχε την κύρια οργανωτική ευθύνη για το εγχείρημα αυτό. Ο **Αντώνης Νικολόπουλος**, επαγγελματίας φωτογράφος και εκπαιδευτής ιστιοπλοΐας και ο **Δημήτρης Χριστόπουλος**, συνάδελφος του πρώτου, αθλητής ιστιοσανίδας και αυτόνομος δύτης βρέθηκαν παρέα μας για να εγγυηθούν την αποτύπωση σε φιλμ των πιο συναρπαστικών στιγμών. Ο **Κώστας Νικολόπουλος**, με πολύτιμη εμπειρία σε ανάλογες διοργανώσεις, ανέλαβε την ευθύνη της καταγραφής της προσπάθειας σε βίντεο-πράγμα εξαιρετικά δύσκολο αν αναλογιστούμε τις συνθήκες λήψης που επικρατούν πάνω σε φουσκωτές βάρκες που δεν λενε ποτέ να συμμορφωθούν και να μη κουνιούνται!!

Τέλος να αναφέρω τους καπετάνιους μας, αφού τα φουσκωτά τους, σαν πιστά σκυλάκια, υπάκουαν μόνο σ’αυτούς! Ο **Σταύρος Κοπίτας**, διευθυντής εταιρείας κατασκευής και πώλησης φουσκωτών, περήφανος για τις χίλιες και πλέον ώρες , που διαπίπτωσα καταγεγραμμένες στο ωρόμετρο του σκάφους του. Ο **Δημήτρης Καραγεωργίου**, τραπεζικός, δημοσιογράφος και δοκιμαστής φουσκωτών, αφού πήρε άδεια από τα παιδάκια του ήρθε για να μας βοηθήσει... Και ο **Δημήτρης Φουρίκης** ,σαν καλοκάγαθος γίγαντας, πάντα πρόθυμος και χαμογελαστός ναυτικός, φαινόταν μικρός μέσα στο πραγματικά τεράστιο οκτάμετρο σκάφος του, που του φορτώσαμε



## "Σαΐτες στο κύμα". "Όταν ο άνεμος είχε κέφια, οι ταχύτητες πλεύσης των ιστιοσανίδων συχνά ξεπερνούσαν τα 30 ναυτικά μίλια.

τέσσερα άτομα και το μεγαλύτερο μέρος του εξοπλισμού μας.

### **Φύσα αεράκι, φύσα με...**


**ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.** Αν ήμασταν μια χαρούμενη σχολική εκδρομή, τότε σίγουρα τα πρόσωπα που θα συναντούσα στο προκαθορισμένο meeting point στην Αναβύσσο, θα ήταν γελαστά και χαρούμενα. Η μέρα ήταν εκπληκτική με αυτό το υπέροχο, διαυγές φως που λούζει την ελληνική ύπαιθρο στις αρχές του φθινοπώρου.

Όμως στη περίπτωση μας, η κατήφεια ήταν πασιφανής, κυρίως στα πρόσωπα των δυο αθλητών μας που είχαν φτάσει πρώτοι απ' όλους στο εξοχικό του Καραγεωργίου. Γρήγορα κατάλαβα γιατί... Ο άνεμος είχε

πάρει ρεπό για σήμερα, και σίγουρα αυτό δεν θα βοηθούσε καθόλου την εκκίνησή μας. Ανήσυχες ματιές, ψίθυροι και μισόλογα. Γρήγορα αναχωρούμε για τη γλίστρα της Αναβύσσου, όπου έφτασε και το οκτάμετρο της παρέας. Ίσως αυτό να συγκινούσε τον Αίολο και να μας έκανε τη χάρη να ταράξει λίγο τα νερά του Σαρωνικού, αφού η δικιά μου σπονδή, τρεις μέρες νωρίτερα, δεν έπιασε τόπο!

Σύντομα τα σκάφη βρέθηκαν στο κατά τα άλλα υπέροχο γαλανό νερό και εμείς μέσα σ' αυτά με προμήθειες και εξοπλισμό να κατευθυνόμαστε προς το σημείο εκκίνησης, κάτω από τις "κολώνες", το ναό του Ποσειδώνα, στο **ακρωτήριο του Σουνίου**. Τοπικά, στο σημείο εκείνο, ο καιρός απότομα "φρεσκάρισε" μοιράζοντας πλατιά χαμόγελα



 **Πρωινή προετοιμασία για "απόπλου" στην Κέα, κάτω από το άγρυπνο βλέμα των φουσκωτών συνοδείας.**

σε όλους και γρήγορα ο Γιάννης και ο Ξαβιέ άρχισαν να τριμάρουν τα πανιά τους και να φορούν τις ισοθερμικές στολές τους.

Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά πέρα απ'το νότιο κάβο της Μακρονήσου, νόμισα ότι διακρίνω θαλασσινή αντάρα και τον χαρακτηριστικό κυματισμό που συνήθως επικρατεί σ'αυτό το κομμάτι- το Κάβο Ντόρο όπως πολλοί συνήθως αναφέρουν- μέχρι απέναντι το ακρωτήριο Ταμέλο, στη Κέα.

## Η πλώρη μας για Τζιά


**ΟΜΩΣ ΑΛΙΜΟΝΟ** ! Μόλις οι ιπποσανίδες ανοίχθηκαν και βρισκόμασταν νότια της Μακρονήσου ο αέρας μας εγκατέλειψε. Το σκάφος του Ξαβιέ θύμιζε υποβρύχιο, πλέοντας όλο κάτω από το νερό, ενώ του Γιάννη μετά βίας άγγιζε την ασύλληπτη ταχύτητα των 3-4 μιλίων! Απογοητευτικό

θέαμα να βλέπεις δύο πολύ καλούς αθλητές να θυμίζουν 'πρωτάκια' σχολής γουίντσερφ. Έτσι αναγκαστικά τους "φορτώνουμε", για να αναζητήσουμε τη τύχη μας στο νότιο φανάρι της **Κέας**.

Δυστυχώς και εκεί το ίδιο κρύο πιάτο! Έχουμε όμως την ευκαιρία να θαυμάσουμε από κοντά το μεγαλόπρεπο Φανάρι της Κέας, που στέκει εκεί δεκαετίες, περήφανο πάνω στα κοφτερά γκρεμνά του Κάβου και βοηθά ατρόμητο τους ναυτικούς μας. Μοναδικά μνημεία ναυτοσύνης, οι Φάροι μας, αξίζουν σίγουρα μεγαλύτερης αγάπης και προσοχής, μόνο και μόνο για να βρεθούν και τα εγγόνια μας κάποτε κοντά τους και να νιώσουν το ρίγος της πάλης με τη θύελλα και την αλμύρα!! Στο σημείο αυτό και λίγο βορειότερα, είχαμε την απίστευτη τύχη να συναντήσουμε αυτό που κάνει τον κόσμο να κρέμεται από τις κουपाστές των πλοίων με στόματα ορθάνοιχτα από θαυμασμό! Μια ομάδα υπέροχων δελφινιών, μας αντιλήφθηκε και ήρθε κοντά μας με ατέλειωτη παιχνιδιάρικη διάθεση. Είναι πανέμορφα αυτά τα πλάσματα καθώς

σχίζουν το ασημένιο νερό και δημιουργούν αυταπάτες ότι μπορείς να κολυμπήσεις δίπλα τους, να τα αγγίξεις και να τα ακολουθήσεις! (Ο Γιάννης ισχυρίζεται ότι σε παλιότερο αγώνα του στο νότιο Αιγαίο, το έχει κάνει!) Είναι όμως ήδη απόγευμα και αποφασίζουμε να διανυκτερεύσουμε στη Κέα. Βλέποντας κανείς το νησί από μακριά, σχηματίζει την εντύπωση ότι είναι άγονο, αλλά στην πραγματικότητα υπάρχουν πολλές βελανιδιές, σημαντική πηγή εισοδήματος για τους ντόπιους παλιότερα, λόγω της εκμετάλλευσης του καρπού της.

Σήμερα η Κέα είναι διάσημη για το θυμαρίσιο μέλι της το οποίο και μας γλύκανε, όταν αργά το βράδυ, και αφού κατασηκώσαμε στο Βουρξάρι, το δοκιμάσαμε με γιαούρτι και καρύδια!! Γλυκό επιδόρπιο και γλυκός ύπνος στις σκηνές μας σε αναμονή της επόμενης μέρας!

 **Μεσοπέλαγα με φόντο την Κύθνο, η τεχνολογία στην υπηρεσία της ομάδας υποστήριξης, για όσο το δυνατόν ασφαλέστερη πλεύση.**

## Στα πολυτραγουδισμένα Θερμιά

**ΤΟ ΠΡΩΙ ΜΑΣ ΒΡΙΣΚΕΙ** να ξυπνάμε στο όμορφο ψαροχώρι και η πρώτη μας κίνηση είναι να βγάλουμε το "δάχτυλο" έξω από τη σκηνή για να διαπιστώσουμε τις συνθήκες του ανέμου. Νοτιάς, βία τρία μποφόρ στο σημείο εκείνο, και αποφεύγουμε να τριμάρουμε στην παραλία. Μπαίνουμε στα σκάφη, και πορεία νότια αυτή τη φορά προς μια "άλλη" Κολώνα. Ένα ακρωτήριο στη βορειοδυτική **Κύθνο ή Θερμιά**, όπως την αποκαλούν οι ντόπιοι.

Εδώ ήμασταν πιο τυχεροί! Τέσσερα μίλια πριν τον προορισμό μας, ένα σκάφο πενταράκι, μια δροσιοτική πελαγίσια Όστρια, δίνει την ευκαιρία στα παιδιά να μπουν στον υπέροχο κόλπο, πάνω στις σανίδες τους, και να χαλαρώσουν απολαμβάνοντας τη μοναδική αμμούδα της περιοχής, που λόγω του νησιού που ενώνει με τη στεριά, βρέχεται από θάλασσα και από τις δυο πλευρές της!

Βουτιά στα κρυστάλλινα, μοναδικά νερά του Αιγαίου, που ομοιά τους δεν υπάρχουν, φαγητό στο σκαρφαλωμένο στο βράχο ερημικό






ταβερνάκι και μεσημεριανή μονόωρη σιέστα, πριν ξεκινήσουμε για μια προσπάθεια περίπλου του νησιού για βιντεοσκόπηση και φωτογράφιση με φόντο το ιδιαίτερα γοητευτικό τοπίο.

Παρόλο που τα Θέριμα δεν είναι μακριά από τον πολύβουο Πειραιά, επικρατεί παντού μια απροσδόκητη ηρεμία!

Το τοπίο είναι απίστευτα άγιο και ξενίζει ακόμη και για τα δεδομένα των Κυκλάδων, όπου τουλάχιστον βλέπεις κάποια ελάχιστη βλάστηση στις λαγκαδιές. Η αργιότητα του τοπίου σπάει σε κάποιους τόπους από αμπέλια και γέριμες συκιές που φαντάζουν σαν πινελιές πάνω στα βουνά, αλλά κυρίως από τις απόλυτα εναρμονισμένες με το χώρο γλυκιές μες το σούρουπο ακρογιαλιές!

Παναγιά Κανάλα, Κάτω Λιβάδι μέχρι την Αγία Ειρήνη και οι αθλητές μας με πολλές μπότζες, καταφέρνουν να καβατζάρουν το βόρειο ακρωτήριο της Κύθνου, όπου κουρα-

 **Ηλιοβασίλεμα στο Φοίνικα της Σύρου. Τι περισσότερο να ζητήσει κανείς την ώρα που καταλαγιάζει μια κουραστική μέρα;**

σμένους πια τους "μαζεύουμε" για να τους ακούσουμε να διηγούνται, με πάθος, τις περιπέτειές τους γύρω από τις ακτές του νησιού. Η διανυκτέρευση μας στην παραλία της Κολώνας ήταν μοναδική... Φωτιά στην παραλία, κοτόπουλο στα κάρβουνα και έναστρος ουρανός. Τι καλύτερο να ζητήσει κανείς;

### **Γλυκειά μου Φραγκοσυριανή**


**TETAPTH 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.** Επτά το πρωί και νάτη πάλι η "Κυρά Άπνοια!" Με το φόβο της επανάληψης της θλιβερής εικόνας των σερφ χωρίς αέρα, αποφασίζουμε να συνεχί-

**Ακόμα κι ο άνεμος κοπάζει μπαίνοντας στο λιμάνι της Ερμούπολης, για να μας επιτρέψει να θαυμάσουμε την "Αρχόντισσα των Κυκλάδων".**







 Συνδυάζοντας αθλητισμό και πολιτισμό μπροστά στα Λιοντάρια του Αρχαιολογικού Χώρου στη Δήλο.

σοιμε μέχρι το **Φοίνικα** της νότιας **Σύρου** μέσα στα φουσκωτά. Και τελικά κάναμε πολύ καλά! Η θάλασσα που, ιδιαίτερα με τα μελτέμια του Αυγούστου, τακτικά αντικρύζω από το παράθυρο του σπιτιού μου, στο Κτικάδο της Τήνου, να ανταριάζεται και να ξεσκίζει τα σωθικά της, απλώνεται τώρα μπροστά μας λαδιά, ένας εκτυφλωτικός μπλε-κόκκινος πρωινός καθρέπτης που καταπίνει και χωνεύει τον ολόγιομο κατακόκκινο βασιλιά Ήλιο! Εικόνα όμορφη αλλά και σπάνια!

Στο Φοίνικα, μας υποδέχεται η φιλόξενη μαρίνα, ένας κρύος καπουτσίνο, γεύμα και κατασκήνωση για να είμαστε έτοιμοι για τη βραδινή μας διανυκτέρευση σε μια μικρή παραλία, “τα Κόκκινα”. Αμέσως μετά αναχωρούμε για το εντυπωσιακό λιμάνι της νεοκλασικής **Ερμούπολης**. Καθώς κινούμαστε στην ανατολική ακτή της Σύρου, θαυμάζω

στα αριστερά μας τα μέρη που μεγάλωσα. Οι Αγκαθοπέδες με την κοσμοπολίτικη παραλία, η Βάρη, η Αζόλιμος με τα πολλά και χορταστικά ταβερνάκια και τέλος μπροστά μας ξεπροβάλλουν τα νησάκια Δίδυμοι, με το πανύψηλο, λυγερόκορμο αρχοντοφάναρο, να τηράει ατέρμονα τη μπούκα του λιμανιού της Σύρας και να φυλάει τα καράβια από τις κακοτοπιές και τα ξενευρίσματα!

Από το ύψος της Αζόλιμου, ο Γιάννης και ο Ξαβιέ έχουν πέσει στο νερό και με περιωσή μαεστρία κατευθύνουν τα σερφ τους προς το λιμάνι όπου μπαίνουν θριαμβευτικά μετά από μιάμιση ώρα, μπροστά στα έκπληκτα μάτια των ναυτεργατών του Νεώριου! Τεράστιες και επιβλητικές οι δεξαμενές του ναυπηγείου, δεσπόζουν στο χώρο του λιμανιού και τρελαίνουν τους φωτογράφους, που δεν λυπούνται τα φιλμ και τραβούν συνεχώς τους αθλητές σ’ αυτό το αλλόκοτο σκηνικό.

Η βόλτα που ακολούθησε στα σοκάκια της πόλης μάγεψε την ομάδα μας. Τι να πρωτοπεί κανείς γι’ αυτή την πόλη... Η Αρχόντισσα και Πρωτεύουσα των Κυκλάδων γεμάτη από

νεοκλασικά παραδοσιακά σπίτια, πλατείες, μεγάλες εκκλησίες και δυο υπέροχους λόφους, με γειτονιές λαϊκών, καλόκαρδων ανθρώπων που αγναντεύουν το Αιγαίο και μοσχοβολάει η ψυχή τους.

Επιστροφή, το σούρουπο, στα Κόκκινα, που ονομάζεται έτσι λόγω του χρώματός της. Είναι πράγματι κόκκινη η άμμος της και εμείς βυθιζόμαστε στην αγκαλιά της για νυχτερινό μπάνιο αλλά και στην αγκαλιά του Μορφέα, για να ονειρευτούμε δέντρα έτοιμα να σπάσουν από τον πολύ αέρα!!

## Αναζητώντας το νησί της αμαρτίας

**ΠΕΜΠΤΗ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ** και πλέουμε ανατολικά με κατεύθυνση δύο από τα πιο διάσημα νησιά του πλανήτη! Τη **Δήλο** και τη **Μύκονο**! Αυτό που δεν γνωρίζει βέβαια ο πολύς κόσμος είναι ότι η Δήλος δεν είναι ένα νησί αλλά δύο! Το μεγαλύτερο, και αυτό που



*Η Βενετία της Μυκόνου υποδέχεται απάνεμη το Γιάννη Παπασπύρου.*

κυρίως φαίνεται από τα γύρω νησιά και το πέλαγος, είναι η Ρήνεια - η Δήλος μοιάζει με προέκταση της Μύκονου και είναι κρυμμένη ανάμεσα σε αυτή και τη Ρήνεια. Και τα δυο μαζί λέγονται Δήλος.


Ο φωτογράφος μας, ο Αντώνης, χαμογελάει περιέργα... Νομίζουμε ότι το κάνει επειδή μυρίζεται νυχτερινή ζωή, αλλά εκείνος έχει μυριστεί τον γέρο-Γαριπή που "φρεσκάρει" ήδη. Ο Δυτικός αέρας που ακούσαμε χθες στο δελτίο έρχεται και "Χαράς Ευαγγέλια" για τους αθλητές μας, που βιάζονται και ρίχνουν τα σκάφη στη θάλασσα, για να φτάσουμε μετά από δυο ώρες στη Δήλο.

Ακολουθεί επίσκεψη στον αρχαιολογικό χώρο του νησιού. Το ιστορικό ενδιαφέρον εδώ είναι μεγάλο, αφού η Δήλος υπήρξε πολύ σημαντικό οικονομικό και θρησκευτικό κέντρο στην αρχαιότητα, με πολύ σημαντικούς επισκέπτες - όπως άλλωστε και σήμερα..

Η Μύκονος, αποτελεί δημοφιλή προορισμό για το διεθνές τζετ σετ. Διανοούμενοι, καλλιτέχνες, ηθοποιοί αλλά και κάθε "καρδιάς - καρύδι", περιφέρεται στα





 **Αναχώρηση από τη Νάξο, με φόντο την χαρακτηριστική "Πορτάρα".**

στενάκια του νησιού αναζητώντας την υπέρβαση στη διασκέδαση! Αυτή την εικόνα συναντήσαμε και εμείς στη Μύκονο, αφού όμως πρώτα εντυπωσιάσαμε τους θαμώνες των μπαρ στη "Βενετία" με μια "επική" είσοδο των πολύχρωμων, φουσκωμένων πανιών μας στο μικρό όρμο της περιοχής! Εκεί, αλλά και στο μέσα λιμανάκι, δίπλα στο πελεκάνο που μας διασκέδασε με τα καπρίτσια του.

Στη συνέχεια, απολαύσαμε τον Γιάννη και τον Ξαβιέ σε "περίτεχνα" παιχνίδια με το κύμα και εντυπωσιακά περάσματα δίπλα από τεράστια κρουαζιερόπλοια με δέκα ή δώδεκα καταστρώματα!

Αποβίβαση στο νέο λιμάνι της Μύκονου και επιτέλους πολυτελής διαμονή για σήμερα σε ξενοδοχείο στα Χουλιάκια, μετά από ευγενική προσφορά φιλοξενίας από επιχειρηματία, φίλο του Ξαβιέ. Τον ευχαριστούμε!

Το βράδυ γίναμε και εμείς μάρτυρες μιας πόλης που δονείται στους ήχους της δυνατής μουσικής και παρασυρθήκαμε μέσα στο

πλήθος της, προτού καταλήξουμε κατάκοποι στα 'αυτοκρατορικά' γι' απόψε κρεβάτια μας.

## **Μέσα από την Πορτάρα**

**ΕΧΕΤΕ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΠΟΤΕ** με παράθυρα που κτυπούν από το ρεύμα του αέρα μέσα στο δωμάτιο; Σε μας αυτό συνέβη τη Παρασκευή το πρωί και πεταχτήκαμε όρθιοι για να δούμε επιτέλους τη θάλασσα με άσπρα 'προβατάκια' πάνω της -χαραριστικό των Ξι μποφόρ που επικρατούσαν εκείνη τη στιγμή! Άνεμος Δυτικός, αρκετά σπάνιος γενικότερα στις Κυκλάδες, φρέσκος και αναζωογονητικός.


Εγρήγορση μυαλού και σώματος και οι καπετάνιοι μας χαράζουν πορεία επί χάριτος για **Νάξο!** Οι συνθήκες στο λιμάνι τέλειες και αποφασίζουμε ότι οι ιστιοσανίδες θα πλεύσουν ολόκληρη την απόσταση μέχρι τον προορισμό μας. Για πρώτη φορά βλέπω σήμερα τους αθλητές μας τόσο ευτυχημένους, μ' εκείνο το "φευγάτο" βλέμμα που δεν επικοινωνεί με τον έξω κόσμο, και καταλαβαίνω τι θα ακολουθήσει.

Δύναμη, ταχύτητα, άλματα, χτυπήματα της

σανίδας πάνω στα κύματα με το φόβο κάποιου "καταπέλτη" και τα φουσκωτά με μεγάλη δυσκολία μπορούν να ακολουθήσουν τις σανίδες σ' αυτή την τρελή κούρσα μες το πέλαγος! Λες και τις είχαμε δεμένες τόσες μέρες και τώρα αφήνιασαν με τους καβαλάρηδες τους!

Εμείς μέσα στα σκάφη 'κοπανιόμαστε' αλύπητα από κύματα "ντουβάρια" που μας κόβουν το δρόμο, αλλά οι καπετάνιοι "σαδισητικά" δεν κόβουν "για να μη χάσουν τα παιδιά". Πραγματικό ροντέο μέσα στο πεντάμετρο που βρίσκομαι και κάνω κουράγιο για να κρατηθώ μέσα σ' αυτό για τις επόμενες δύο ώρες μέχρι που...

Μέχρι που φτάσαμε ανοιχτά της Νάξου. Λίκνο του Κυκλαδικού πολιτισμού η Νάξος και μεγαλύτερο νησί του συμπλέγματος, μας υποδέχεται με μια τεράστια μαρμάρινη πύλη πάνω σε ένα λόφο, αριστερά από την είσοδο του λιμανιού, την Πορτάρα. Τοπωνύμιο των τόπιων φυσικά αυτό, αφού το μνημείο

 Ο Ξαβιέ Χαρίτου στην Πάρο, αρματωμένος κι ετοιμοπόλεμος για το τελικό κομμάτι της περιπέτειας.

αποτελεί απομεινάρι της εισόδου του αρχαίου ναού του Απόλλωνα.

Κάτω από την Πορτάρα, τα παλιζάρια μας θα δώσουν ρεσιτάλ με φηγούρες ιστιοσανίδας. Κινούνται απίστευτα γρήγορα γύρω από τ' ακρωτήριο και μοιάζουν να έχουν μεθύσει! Άλλωστε δικαιολογούνται, αφού σύμφωνα με τη μυθολογία, εδώ κατοικεί ο Βάκχος, θεός του κρασιού και διάσημος μπάριμαν (!) ή οινόχοδος, κατά το ελληνικότερον!


Η νύχτα μας βρίσκει να τρώμε στη γραφικότερη και πολύ τουριστική **Νάουσα** της **Πάρου**. Κουρασμένοι και ναρκωμένοι από τη "γεμάτη" μέρα μας, με δυσκολία στήνουμε τις σκηνές μας κάπου στις Κολυμπήθρες και τα βλέφαρα κλείνουν βαριά χαζεύοντας τα φώτα της πόλης απέναντί μας...

## Στην πατρίδα του windsurfing

**ΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ**, στην Πάρο διεξάγεται κάθε καλοκαίρι τον Αύγουστο, ένας από τους αγώνες του παγκόσμιου πρωταθλήματος ιστιοσανίδας με συμμετοχή των ινδαλμάτων του αθλήματος. Είναι φυσικό





 **Χρωματική πανδαισία ανάμεσα στα όστρακα του βυθού και το γαλάζιο του ουρανού, στην υπέροχη Νάουσα της Πάρου.**

λοιπόν οι ανά την Ελλάδα σέρφερος και όχι μόνο, να πίνουν νεράκι στο άκουσμα των μαγικών λέξεων Πάρου, Σάντα Μαρία, Χρυσή ακτή, Πούντα!

Την Πούντα διαλέξαμε και εμείς σαν προορισμό της τελευταίας "ενεργής" μας μέρας σε αυτή την αποστολή. Βάλαμε ρότα δυτική και μετά νότια για να περάσουμε αρχικά έξω από την **Παροιτιά**, πρωτεύουσα του νησιού.

Η Παροιτιά είναι γνωστή για τον ασφυκτικό τα καλοκαίρια τουρισμό της-κοιμικό λιμάνι προς τις νότιες Κυκλάδες-, για το ενετικό κάστρο της, αλλά κυρίως για τη ξακουστή **Παναγιά την Καταπολιανή**, ένα από τα πιο σημαντικά ελληνικά βυζαντινά μνημεία.

Οι πιο πολλοί όμως άκουσαν για την Παροιτιά και συνειρμικά ήλθε στη μνήμη τους το τραγικό και άδικο ναυάγιο ενός

πλοίου με το οποίο πολλές φορές είχα ταξιδέψει στο Αιγαίο μας.

Περνώντας ανατολικά, αλλά πολύ κοντά στις άγριες ξέρες **Πόρτες**, ανοιχτά του λιμανιού, διέκρινα το πληγωμένο σκαρί του Σάμαινα να κείται λυπημένο στο βυθό και να νοσταλγεί τις μέρες που αρμένιζε, παρέα τώρα μόνο με τους σοφούς γέρο-ροφούς του υφάλου! Νικημένο όχι απ' τη θάλασσα αλλά απ' την αμυαλιά των ανθρώπων!

Όμως η ζωή συνεχίζεται, και εμείς ακολουθώντας τα σέρφ περνάμε πάνω από τις ρηχοπατιές του στενού Πάρου-Αντιπάρου για να καταλήξουμε στην Πούντα. Από δω, ο Γιάννης και ο Ξαβιέ επιδόθηκαν σε ατελείωτα παιχνίδια και έφτασαν μέχρι την Αντίπαρο.

Νησάκι που προσφέρει την "εναλλακτική λύση" σ' αυτούς που θέλουν να αποφύγουν το "χωνευτήρι" τουριστών που λέγεται Πάρου. Απομονωμένες παραλίες, σπήλαια, μονοπάτια για πεζοπορίες και εκπληκτικό ηλιοβασίλεμα από τη δυτική πλευρά, συνθέτουν το χορταστικό μενού!

## Στο μαργαριτάρι φεγγαρόφωτο

**ΧΟΡΤΑΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ** από τις περιπέτειές μας, αφεθήκαμε το τελευταίο βράδυ στις περιποιήσεις του Ξαβιέ, που μας φιλοξένησε στο ξενοδοχείο του. Ανάμεσα σε φίλους, μοιραστήκαμε εμπειρίες "οβησμένες" σε Παριανό κρασί και κάπου στην άκρη του μυαλού μας αφήσαμε λίγο χώρο για να ευχαριστήσουμε τον Άι Νικόλα που μας φύλαξε από τις αγριοκαιριές.

Φορτωμένος συναισθήματα δυνατά για το αυριανό Κυριακάτικο ταξίδι της επιστροφής, απάγκιασα σε μια άκρη της αμμουδιάς, ακούγοντας τη θάλασσα που σάλιευε δίπλα, να μου ψιθυρίζει με πολλές μικρές και μυστηριώδεις φωνές, κάτω απ' τ' αμέτρητα λαμπιόνια τ' ουρανού...

Το πρωί, κατάμπροστα στο ψαραδολίμανο της

Πούντας, μέσα στο μάτι του Πουνέντη, ορθώθηκε μπροστά μου, πάνω σε θεόρατη θαλασσοβραχιά, το ξωκλήσι της Παναγιάς της Γοργόνας.

**Μια μέρα μακρινή σε τούτο το  
ριζωμένο, στον πάτο, όγκο της πέτρας  
θέ να μοιάσω, πετρωμένο θεριό, ριχτίμι  
των τρατάρηδων κάτω απ' τον κρουστό  
ουρανό για πάντα θε να ζήσω, κι η  
θάλασσα αγίασμα, χρωματιστά  
πετράδια, κοχύλια και τ' ανθάκια του  
βυθού της να μου δείχνει!**

*Ευχαριστούμε τη Sony Hellas για την ψηφιακή βιντεοκάμερα που μας παρείχε, καθώς και την Lyc Sac για τα πρακτικότερα σακίδια EastPac.*

*Η αποστολή υποστηρίχθηκε από την Amita Motion (3 E)*

**Ανοιχτά της Νάξου. "Φιλικές" κόντρες με σύμμαχο  
τον Γέρο Γαρμπή!**

